

"Teda, lidi, já bych si zaplaval. Už je skoro léto a noc je teplá," toužebně pronesl Charlie do chumlu zevlujících postav tuto už nějakou chvíli všemi očekávanou větu a vzápětí na to píchl ukazováčkem do měsíce, který se mu vlnil u nohou. "A voda taky," dodal potichu a šel příkladem jako správný šerif. Během okamžiku se do vody ponořil houf Adamů a - k jejich velké radosti - i jediné dvě Evy v partě.

Tony na letošním Trapsavci v Polanově síni

foto: Houbák ©

Byl květen - lásky čas - a tím pádem to od nás nebyl zas tak špatný nápad. Ten rybník byl širokej zhruba pět minut ležerní plavby, jejíž tón určoval Šmouha neomylně se plácající na špici. Ostatní se s ním snažili držet tempo. Můj zájem byl však naprosto odlišný. Plaval jsem vedle Opory a snažil se rozebírat téma - "jaká je to náhoda, že zrovna tady?" A tak se mi podařilo Fredovi zachránit život. Fred to měl odnepaměti docela špatný se žaludkem a teď k tomu navíc přibyl i zatracenej pech. Přiznejme si, nechat žaludečního vředa, aby si v noci drze zašpásoval uprostřed rybníka, a beze slova protestu se potopit pod hladinu, tomu já říkám poslední dobrodružství. Nevím, kdo vedl moji ruku, ale prstama jsem narazil na něco měkkého a pudově to vytáhl na hladinu, abych se vzápětí na to pokochal pohledem zblízka do Fredových vytřeštěných očí - no, nic moc.

Na můj řev jako první zareagoval právě Charlie, který si navíc se svýma dlouhýma rukama mohl dovolit přepych zachránce číslo dvě, aby spolu se zachráncem číslo jedna chytl Fredáka pod křídly a urychleně s ním plaval k protějšímu břehu, který byl očividně blíž. Ostatní se otočili nazpátek, kde prý rozdělají oheň, něco uvaří a počkají, až se Fred vzpamatuje, a my k nim dojdeme po břehu. Tak zněla narychlo uplychtěná dohoda.

V mladých kopřivách druhého břehu nám pomalu začalo docházet, že to nebyl zrovna nejlepší nápad. Po nějakém čase začínal Fredyho výraz zatrpklého pesimisty na marách pomalu nabírat podobu optimisty teoretika. Charliemu to proto dodalo odvahy:

"Tak co, Frede, půjdem? Jak tam tak koukám, oheň už hoří, bude tam fajn, co ty na to?"
Mně však najednou svitlo!

"Jo, Charlie, půjdeme, klidně, ale já nechci bejt zavřenej pro exhibicionismus v den výročí narození slavného místního rodáka." A na vysvětlenou ukazuje prstem směr vzor: slavnostně vyzdobená vesnice se třemi hospodami, kterou se v našem mužném ohozu zaručeně nedá projít a za níž je další rybník. S Charlieho sebevědomím to však otřásl jen velice nepatrně. "Maličkost, obejdeme tuhle louži z druhé strany," dodal s jistotou, která si prudce protiřečila s

faktem, že nikdo z nás na té druhé straně nikdy nebyl. Ale co, každý vandr je v něčem první, že jo?

A tak jsme šli.

Díky nočnímu chladu, který se pomalu vkrádal pod kůži a velmi nepříjemným způsobem nám naznačoval, že na léto ještě pár pátků budeme čekat, jsme po chvíli přestali cítit žhání malých kopřiv. Zmrzlé nohy jsou zmrzlé nohy, proto jsem oželel i tu půlku urvaného nehtu z malíčku od nějakého blbého střepu na ještě blbější černé skládce.

Opravdu, zima byla tákhle, ale fakt tákhle maličká. Pánové pochopí, zkušené kamarádky rovněž, proto nezbývá nic jiného, než sborové litování tří nahatých trosek, které nevěřícně zíraly na další slavnostně rozsvícenou vesnici, co jim ji nějaký škodolibý předek kdysi postavil do cesty.

"Nemlaťte svého šerifa, určitě dělá, co může, že jo?!" pronesl jsem výhružně do ticha mezi nás a ty chudáky užovky, které zmátlo sluníčko už předchozího dne a pak se nestačily ani včas zašít. Tím nenápadně naznačuji, že pohled na ciferník mého jediného svršku mi říkal něco o dalším dni.

Charlie zareagoval po svém. "Tss, celý večer slavili rodáka nebo koho čeho, ty si nás nevšimnou, ani kdybychom se jim tam promenádovali na slonech."

Fred přestal zkoumat vnitřním zrakem své vnitřnosti, já jen pokrčil rameny, a tak se šlo do jámy lvové.

Náhodnému pozorovateli by se jistě naskytl zajímavý a nevšední pohled na tři postavičky, jak se obezřele plíží obcí a zakrývají si to své statisticky spočítané 1% těla narychlo urvanými větvičkami.

"Páni, voni pálej čarodějnice o dva týdny později," pronesl šerif při pohledu na velkou vatru a lidi kolem ní, sedící či ležící zrovna na té cestě, po které jsme museli jít. Zbývalo jediné - okolní křoviska.

Bohužel, křoví v májových dnech nevyhledávají pouze psanci na útěku, ale i?

Ano, řeč je o těch dvou, na které jsme šlápli, a hlavně o dívce, které při pohledu na nás sjel pohled o něco níže, a pak, jistě ze závesti, začala nešťastně ječet.

"Úchylové, tadýýý, pomóóó!"

"Padáme!"

Slovo šerifa přijímáme bez protestů. Za námi se začaly ozývat další výkřiky, volání a byl slyšet dupot nohou nejméně půlky vesnice. Moment překvapení způsobil, že ve chvíli, kdy jsme se objevili pod jednou z mála lamp veřejného osvětlení, se zástup šokovaně zastavil a dal nám tak šanci uniknout. Té jsme bohatě využili?

Opět ležíme u naší mně tak důvěrně známé skládky. Máme vztek, jsme utahaný, v depresi a je nám zima. Fredovi se díky tomu sprintu opět něco v žaludku pocuchalo, a tak si odskočil.

"Klucíí, kánoe! Tady je loď!" ozval se od rybníka jeho řev. V mžiku jsme u něho. A opravdu. U malého, napůl shnilého mola se na hladině vyzývavě houpala celkem zachovalá keňa.

"Je přivázaná jenom na provázek," podotkl Fred, kterého nevolnost kupodivu úplně opustila. Sehnat ostrý střep bylo dílem okamžiku.

"Panstvo, nasedat, namasírovat svaly a jedem. Ráz dva tři, šou dva tři," začal počítat Charlie. Nicméně naše ruce asi nebyly tím nejdokonalejším nástrojem, protože po ujetí necelého metru jsme uvízli v rákosí.

"Vylezu na to zdechlý molo a dám tomu drobátko odpich," pronesl operativně šerif ve funkci kormidelníka.

Dal.

Nevšimli jsme si totiž, že kánoe byla - pro jistotu - přivázaná ještě ocelovým lankem, a tak po jeho zatlačení nejdříve zapraskala zád' lodi, poté molo a v závěrečném finále tohoto povedeného vystoupení jsme se opět koupali, tentokrát mezi molem rozebraným na součástky, převrácenou lodí a jako zázrakem procitnuvšími komáry?

Opět ležíme u skládky a je už nám to všechno fuk.

"Hej, jdeme nazpátek," hlesl poraženecky Charlie. Co jiného se taky dalo dělat. Na protějším břehu trochu vyčítavě, možná i drobet tázavě poblikává oheň našich kamarádů. Pískáme, voláme, zaklínáme mocnosti pekelné a když konečně zablikalo světlo baterky, tak jen sklesle sedíme a čekáme. Asi po slabé půlhodině se to vyplatilo, pochopitelně s překvápem.

Nedošli si pro nás, dopluli.

Místní krmná loď, jak nám bylo vysvětleno gondoliérem Šmouhou, měla totiž místy poněkud slabý uvazovací řetěz.

"Nuže, nasedat panstvo, uvítací výbor a kotel čaje se už nemůžou dočkat. Kde jste se, sakra, flákali?"

Neodpovídáme?

Loď se pohupuje na vlnách, Šmouha na začátečníka docela bravurně zachází s dlouhým bidlem a Charlie potvrzuje pověsti, které kolují o jeho nevysokém IQ.

"Hele, Šmouha, tady je kormidlo, já ti ten křižník budu řídit," a začal operativně točit klikou umístěnou na zádi.

Tou klikou, o které my chytřejší víme, že slouží k otevření nákladového prostoru a tím pádem i k vysypání krmiva rybičkám. Prostoru, ve kterém my pomalejší zrovna seděli, a tak než jsem stačil cokoliv říct, opět jsem se máchal až po krk ve vodě a do lodi se v rozporu se všemi konstrukčními zákony divoce drala černá voda.

"Tý vole, zavři tó," řvu a škrábu se zpět nahoru. Smůla, Charlie byl rychlejší, sice vrata na dně lodi zavřel, bohužel i s mým kotníkem.

"Ty kreténe, votevři to, dělej!" A s hrůzou při tom sleduji, jak se přetížená loď stále potápí. Milému šerifovi to naštěstí seplo, a tak po chvíli opět sedím na palubě lodi, co vypadá jako ponorka s ustřelenou velitelskou věží.

"Tys nám ale dal," sípám.

Plujeme dál, Šmouha je podezřele tichej. Jak by taky né, loď palubou převyšuje hladinu o necelej centňák a každá vlnka si přidává svůj díl.

"Jestli půjdem ke dnu, tak si mě nepřej, mám na sobě všechny hadry i s dokladama." Charlie mlčí.

Dvacet metrů od břehu se loď definitivně stala ponorkou. Vylézám po čtyřech na břeh a koutkem oka vidím zmáčeného Šmouhu, jak pravým hákem posílá šerifa k zemi.

Je neděle a celá naše parta se vrací lokálkou domů.

"Já vám teda řeknu, paní Doležalová, co dneska ti lidi neukradnou. Nám na rybníku zmizela ta velká loď, co z ní krměj kapry, no řekněte, komu a na co se tak mohla hodit?"

Juknu na Charlieho.

Bývalý šerif naší osady se na mě spiklenecky zašklebil, přimhouřil levé oko se silně modrým zabarvením a mě znovu zabolet pravý kotník.